

ELS SETMANARIS ESPANYOLS ES POSEN NERVIOSOS

Un Globo que fa por

El grup Prisa prepara un nou setmanari que arribarà al carrer la primera quinzena d'octubre. Amb els números zero a la mà, la competència ha animat del tot l'ambient periodístic a Madrid.

J. Azcanio

Parafrasejant Marx, pot afirmar-se que un fantasma recorre Espanya, o, almenys, Madrid. Es tracta de la nova publicació de l'empresa Prisa, que edita *El País*, que en la primera quinzena d'octubre, amb el nom *El Globo*, arribarà al mercat i que, en les darreres setmanes, ha dut el nerviosisme a la resta de les publicacions estatals.

El món de les empreses periodístiques en l'estat és complex. Malgrat la certa recuperació que s'ha començat a viure en els darrers anys, setmanaris històrics passen per situacions límits, d'altres no acaben d'arrancar i alguns han abandonat ja la corba ascendent dels primers anys, per iniciar un declivi preocupant. En aquest panorama, l'aparició d'un nou setmanari que, contra el que es habitual, naix prestigiat pel fet de ser «la revista d'*El País*», no deixa de constituir un fenomen desencadenant de molts altres factors.

Mobilitat professional

L'anunci fet pels editors d'*El País* d'engegar el setmanari va provocar una tempesta en els despatxos dels patrons de la competència. Dos mesos després, s'iniciaren moviments de persones en la majoria dels setmanaris al carrer i els canvis van assolir la cúpula d'alguns poderosos grups editorials. La febre de la mobilitat professional, desconeguda des dels dies que van seguir a la inauguració de les emissores de freqüència modulada, acabà estenent-se a tots els nivells.

Com a conseqüència, els salaris començaren a disparar-se entre els considerats periodistes *cotitzats*, i s'obrí encara més el ventall respecte a la figura del redactor de peu i del col·laborador, a la qual cada vegada més recorren els empresaris pel baix cost que suposa i per la seua indefensió.

«El Independiente», com a precedent

Tanmateix, va ser *El Independiente*, que encara cueja arran de la supervivència, el que va obrir l'època de la renovació dels setmanaris espanyols. Conscients de la pròxima aparició d'*El Globo*, que ja anunciava un producte ple d'avorrit rigor i consistència seriosa, un nou grup editorial, ideològicament proper al CDS i finançament amb el suport del Banco Hispano, del qual **Eduardo Punset** ha estat una peça important, decidí avançar-se a la jugada de **Jesús Polanco**, principal accionista de Prisa si el seu actual plet matrimonial no trenca el seu paquet d'accions. Plet que comença amb un

Jesús de Polanco, principal accionista de Prisa, si tot va bé.

enamorament sobtat, d'una força increïble, amb una jove que va conèixer en una festa, i que l'ha conduït a un procés de divorci, i a una disputa sobre el paquet d'accions que **Jesús Polanco**, per motius fiscals, havia posat al nom de la seua esposa. Si la seua dona decideix no vendre-li les seues accions, l'accionista majoritari podria passar a ser **Ramón Mendoza**, president del Real Madrid.

J. L. Cebrián: el seu diari ha estat l'escola d'«El Globo».

Amb la iniciativa de **Punset**, va nàixer *El Independiente*, una revista amb aparença de diari anglès, amb llargs articles sobre temes transcendents, i amb un gir al romàntic, i sobretot barat, blanc i negre, enfront de l'explosiu colorit de les altres revistes, i que, de moment, ha fet el seu petit grup de lectors de la important part que compra *El País*, mossegant lleument el pastís amb què somia *El Globo*.

Un projecte renovador

El Globo és, sobretot, un projecte renovador. Els seus responsables pensen col·locar en el mercat una revista de format petit, un paper distint i un tractament informatiu menys alegre que el dels actuals setmanaris. Serà, afirmen aquests responsables, un producte semblant al *Triunfo* dels temps gloriosos o al *Cambio 16* de la primera època, només amb un vernís de modernitat. Tanmateix, els directors del projecte duen el tema amb un secret que ha convertit la discreció en una obsessió quasi policial. Això no ha impedit que els responsables dels altres setmanaris hagen sabut moure les seues peces i hagen aconseguit, sorprenentment, els números zero de la revista d'*El País*. Així, setmanes abans de la data prevista de l'eixida del nou setmanari, les altres revistes han incorporat algunes millores per tractar de guanyar rigor i serietat en la publicació.

Ahora, *El Globo* és un projecte, si més no, d'entrada, poc perillós. És més, les males llengües diuen que la raó última per a engegar la revista no ha estat tant la d'alimentar la presència del poderós grup editorial en l'opinió pública espanyola, sinó per fer entrar al mercat un suport que permetia posar en circulació l'enorme quantitat de

publicitat i, per tant, de diners, que el diari *El País* ha de rebutjar cada dia per falta d'espai físic en les planes.

En qualsevol cas, *El Globo* ha de donar molta importància a la informació internacional i a la seua anàlisi, com cap altra publicació espanyola ho fa en aquests moments. Faran, a més, molt de periodisme d'opinió, incorporant el punt de vista

del narrador d'una manera explícita als reportatges, i intentaran posar davant els lectors, sense insistir en elements d'escàndol, la realitat marginal de la societat espanyola. A la manera del suplement que *El País* trau en les seues pàgines cada diumenge i que ha estat tota una escola per a *El Globo*, la revista vol introduir en el mercat un periodisme amb una marca de prestigi en uns moments en què sembla dur-se més certa dosi de frivolitat en la informació, fenomen no exclusivament espanyol.

Amb tot, la batalla entorn de la in-

formació setmanal no és més que un episodi de la guerra de la informació el punt àlgid de la qual serà en els pròxims mesos la sorda lluita per guanyar-se un lloc en el cel de les televisions privades.

L'actual batalla pels setmanaris s'entendrà d'una manera immediata a les grans cadenes de ràdio, sobretot després de l'ofensiva del grup Prisa per convertir la Ser, comprada ja fa alguns mesos, en un apèndix de les maneres i els conceptes informatius d'*El País*. Aquest procés, a més de provocar un fort malestar entre els treballadors de la prestigiosa cadena de ràdio, obliga ja les altres cadenes privades, Cope i Antena 3, a reforçar els espais informatius i a realitzar fitxatges cada vegada més espectaculars i cada vegada més cars, reduint, en canvi, costos a base dels baixos salaris que paguen en concepte de col·laboradors, becaris o contractats en pràctiques.

En qualsevol cas, *El Globo* ix d'ací a poc i l'empresa, Prisa, que amb *El País* s'ha convertit en un símbol de modernitat, progressisme, saber fer i espill de tantes avantguardes, haurà de demostrar que l'expectació és justificada. Cal no oblidar que en altres projectes, com en el de Ràdio El País, s'han trobat amb un fracàs estrepitos. □

«ELS MITJANS SÓN INDEPENDENTS PERQUÈ TENEN LA CAPACITAT ECONÒMICA DE SER-HO»

Eugenio Galdón, cap d'un imperi d'ones

Director de la major empresa privada de radiodifusió de l'estat, la cadena SER, Eugenio Galdón du entre mans la modernització del que és a hores d'ara la part del lleó del holding Prisa.

E. Sòria

Eugenio Galdón és director de la Cadena SER —90 emissores, 55 anys de sintonia, audiències multimilionàries i centenars de treballadors— des de l'any 85, any en què el grup Prisa, format a partir del periòdic *El País*, passa a controlar-ne la majoria de les accions. A més, és president de l'Associació General de Radiodifusió Pri-

Eugenio Galdón, la part del lleó.